

BUNICA DIN MĂR

MIRA LOBE

ILUSTRATII DE SUSI WEIGEL

EDIȚIA A II-A

Traducere din limba germană de Monica Grigore

Editura Paralela 45

Redactare: Anca Zaicu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LOBE, MIRA

Bunica din măr / Mira Lobe ; il. de Susi Weigel ; trad. din lb. germană de
Monica Grigore. – Ed. a 2-a. – Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4086-4

I. Weigel, Susi (il.)

II. Grigore, Monica (trad.)

087.5

821.112.2

Die Omama im Apfelbaum
Mira Lobe/Susi Weigel

Copyright © 1965 by Verlag Jungbrunnen Wien

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

1

Toți copiii de pe stradă aveau o bunică. Unii dintre ei aveau chiar două. Numai Andi nu avea niciuna, iar lucrul ăsta îl necăjea.

Uneori își amintea asta încă din zorii zilei. Ca în acea zi în care, în drum spre școală, se întâlnise cu prietenul lui, Gerhard, care locuia la câteva case distanță.

— După-amiază vii la mine să ne jucăm? l-a întrebat Andi. Ce-ar fi să construim un cort în măr?

— Azi nu pot, i-a răspuns Gerhard. Trebuie să merg cu bunica la carusel.

Andi a simțit o mică înțepătură undeva, înlăuntrul lui. Și-l imagina pe Gerhard așezat pe un cal, învârtindu-se în cerc, își imagina calul balansându-se în sus și în jos, în timp ce auzea muzica și vedea cum bunica lui Gerhard îi face nepotului un semn cu mâna de fiecare dată când trece prin dreptul ei...

Cel de-al doilea prieten al lui Andi se numea Robert. Stăteau împreună în aceeași bancă. În timpul pauzei, Andi dădea la schimb sendvișul cu unt pe pâinea cu untură a lui Robert.

— Vii să te joci cu mine în după-amiaza asta? Am putea urca în măr ca să...

— După-amiază așteptăm o vizită! l-a întrerupt Robert. Vine bunica din America. Sigur mi-a adus un geamantan plin cu jucării. Și, imaginează-ți, în loc de „Bună, Robert“, îmi spune „Hello, Bobby“!

— Cum așa? a întrebat Andi. De ce spune „Hello, Bobby“?

— Pentru că „Robert“ în americană e „Bobby“. Și „Bună“ se spune „Hello“. Și a venit cu avionul, imaginează-ți!

Simțea din nou înțepătura. Apoi pauza s-a încheiat, iar Robert a promis că în ziua următoare o să-i povestească despre tot ce a găsit în geamantanul cu jucării.

Și așa se face că în cea după-amiază Andi se pomeni singur în pom. Își amenajase un locșor frumos acolo, sus, în ascunzătoarea lui verde. Nu numai frumos, ci și practic. Mărul se afla în curtea din față, între casă și stradă, iar de sus Andi putea să vadă tot ce se întâmpla jos. În schimb, nimeni nu putea să vadă de pe stradă că acolo, sus, e un băiat. Însă dacă cineva se uita îndeaproape, descoperea printre frunze o pereche de picioare descălțate care se bălângăneau – și, dedesubt, în iarbă, o pereche de sandale prăfuite. Andi adusesse

pătura ca să ridice cortul. Dar în momentul acela nu avea chef să construiască singur. De fapt, nu avea chef de nimic. Se gândea la Gerhard, care era la carusel cu bunica, și la Robert, a cărui bunică zicea „Hello, Bobby“. Dintr-odată simți că nu mai suportă să stea în copac. Coborî și o luă pe lângă casă. Mama lui stătea pe treapta de sus a scărilor de la verandă. Îl ținea pe Bello, șoricarul, între genunchi și-i peria blănița. De fapt, sora cea mai mare a lui Andi, Christl, ar fi trebuit să se ocupe zilnic de periatul blăniței lui Bello. Dar ea uita tot timpul, așa că mama trebuia să o facă. La fel, fratele mai mare al lui Andi, Jörg, uita să lustruiască încălțăminteaa familiei, iar Andi uita să hrănească hamsterul auriu. Dacă mama nu s-ar fi gândit la

toate, atunci hamsterul ar fi murit de foame, încălțăminte ar fi rămas nelustruită, iar Bello s-ar fi plimbat țepos, arătând ca o vulpe cu blana sârmoasă, nu ca un șoricar frumos, cu părul lung, mătăsos și lucios.

Andi se așeză lângă mama lui.

— De ce nu avem și noi o bunică? întrebă el.

— O, Andi, știi de ce! Una dintre bunici a murit când era tati mic. Asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Iar cealaltă bunică a murit chiar înainte să vii tu pe lume.

— Și asta a fost cu foarte mult timp în urmă! spuse Andi.

Mama îi dădu lui Bello o palmă ușoară în semn că periatul s-a terminat. Îl luă pe Andi în poală:

— E așa de rău să nu ai bunică?

Andi dădu din cap.

— Toți au una. Gerhard și Robert – toată lumea!

Mama își așeză brațele în jurul lui și îl legănă puțin de parcă încă ar fi fost bebeluș.

— Dar ne ai pe tati, pe mine, pe Jörg și pe Christl. Nu e de-ajuns?

— Și pe Bello! spuse Andi.

Bello stătea pe treapta cea mai joasă. Se uita în sus dând din coadă și vrând să fie și el legănat.

— Bunica lui Gerhard, spuse Andi cu reproș, merge cu el la carusel și cu trenul groazei și oriunde vrea el. Și de Crăciun i-a tricostat o căciulă cu moț.

— Andi! spuse mama încetând legănatul. Ai trei căciuli în dulap, nu-i așa?

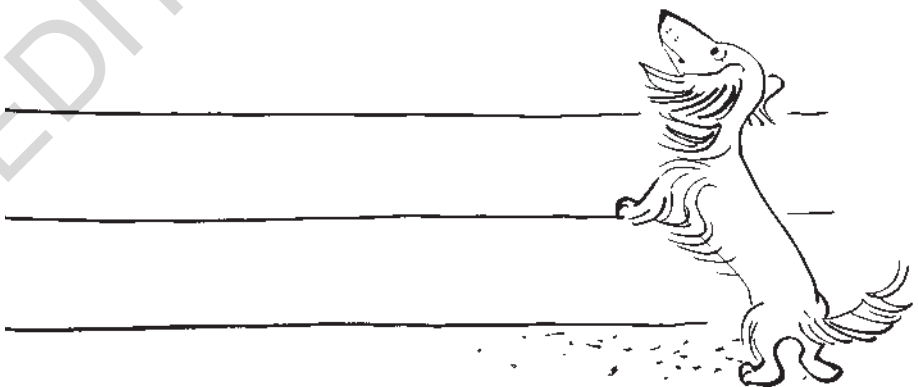
Așa era. Avea destule căciulițe: una veche albastră, care fusese a lui Jörg, una veche roșie, care îi aparținuse lui Christl, și una albă, destul de nouă, pe care părinții i-o cumpăraseră

de ziua lui. Dar o căciulă cumpărată de la magazin nu e totuna cu o căciulă pe care ți-o tricotează bunica.

— Dacă vrei, zise mama, o să-ți fac o căciulă cu moț exact cum are Gerhard.

Andi clătină din cap. Nu voia defel ca mama lui să-i tricoteze o căciulă. Avea o mulțime de făcut: la șase și jumătate dimineața ieșea deja pe ușă și lucra până la prânz la spălătoria cea

mare. Trebuia să urce pe cântar legături mari de rufe și să le dea jos. Asta era obositor. Iar când ajungea acasă, abia atunci îi dădea zor cu treaba, fiindcă trebuia să gătească, să facă curățenie, să dea cu aspiratorul, să calce, să facă lecții cu Jörg și să-i perie blănița lui Bello... Nu, chiar nu mai avea timp să tricoteze căciulițe, mai ales pentru cineva care avea deja alte trei căciuli.

— Și sâmbătă după-amiază o să mergem în parcul de distracții, spuse mama. Tati, tu și cu mine. Și atunci o să ne dăm în carusel.

Andi nu răspunse. Știa că părinților lui nu le place să meargă în parcul de distracții. Pe mama o lua ametelele de la carusel, iar lui tati sâmbăta îi plăcea să stea în grădină. Nu găsea nimic bun la trenul groazei despre care spunea că îți dă coșmaruri – și avea dreptate. Ultima dată când fusese împreună cu Jörg cu trenul groazei, Andi dormise foarte prost, iar în vis aproape că se înfricoșase mai mult decât în realitate. Cu toate astea, își dorea să meargă din nou.

Mama se ridică și îi spuse:

— Hai! Să ți-o arăt pe bunica.

Traversară veranda și intrară în sufragerie. Pe pian se afla o poză înrămată, cu geam, în care apărea Andi, pe când era un copilăș care privea lumea cu uimire și strângea la piept un iepuraș de jucărie. Mama căută o fotografie în albumul mare, o fixă în ramă și puse poza pe pian.

— Așa! Aici e bunica ta!

Îl urcă pe scaunul pentru pian și roti scaunul ca să-l înalțe. Se simți aproape ca în carusel.

— Privește-o – nu-i așa că e drăguță?

Andi nu era încântat de faptul că fusese nevoie ca poza lui să iasă pentru a-i face loc bunicii. Dar recunoscuse că ea era

drăguță. Purta pe cap o pălărie cu pene, sub care se iveau mici bucle albe, și pe braț o geantă uriașă, brodată cu flori. Rochia ei era lungă și de modă veche, iar în partea de jos, la tiv, i se zăreau pantalonii albi din dantelă.

— Ți place? întrebă mama. Fotografia a fost făcută la o petrecere de carnaval. Bunica ta s-a îmbrăcat atunci în bunică. Îi plăcea foarte mult poza asta și deseori ne-o arăta.

— Și mie! spuse Andi. Îmi place și mie.

— Mă bucur.

Mama așeză albumul la loc. Apoi se duse în bucătărie ca să prepare marmeladă.

Andi rămase singur cu poza bunicii. O examinează îndeaproape: pălăria cu pene, cu buclele albe dedesubt, zâmbetul poznaș de pe chip, geanta mare și pantalonii de dantelă, care ieșeau îndrăzneți pe sub rochie. Când coborî de pe scaun, știa exact cum arată. Chiar și când închidea ochii, o vedea în fața lui.

Se întoarse fără grabă la mărul din grădină și, cufundat în gânduri, se cățăără la locul lui, pe o creangă care se despărțea în două ramuri.

DINTR-ODATĂ, EA APĂRU LÂNGĂ EL.

Nu avea idee cum se întâmplase asta. Dar era, fără îndoială, bunica lui. Aceleași bucle, aceeași geantă uriașă brodată manual cu flori...

— Bună, Andi! zise ea.

— Bună, bunicuțo! îi răspunse Andi, puțin timid.

— Tot așa de acre sunt merele? întrebă ea.

— Foarte! Te doare burta de la merele necoapte! zise el cu înțelepciune.

— Atunci o să iau unul! zise ea, nechibzuită, și smulse un măr verde de pe ramură.

Mușcă din el cu zgomot.

— Dacă e acru, e mai distractiv! explică ea. Nu vrei și tu unul? Dacă te ceartă acasă, spune-le liniștit: „Bunica mi-a dat voie.“

Andi culese un măr și mușcă din el. Era așa de acru, încât simți că i se face gura pungă.

— Apropo... strigă bunica, ți-am adus ceva!

Ținu mărul înfipt între dinți în timp ce scotoci mult timp prin geantă. Andi crezu că probabil caută vreo jucărie, dar ea scoase la iveală un teanc de bilete colorate: roșii, albastre, verzi, galbene.

— O grămadă de bilete! spuse ea. Două roșii pentru carusel, două verzi pentru trenul groazei, două albastre pentru leagă-nul rotund și tot așa.

— Perfect! Mergem acum? Trebuie să mă întorc la timp pentru cină.

Se dădură jos din copac, Andi puțin mai repede decât bunica, cu toate că bătrâna se dovedi extrem de athletică, în ciuda fustei lungi și a genții.

Andi își încălță sandalele și se uită întrebător la bunica: oare avea să-l trimită în casă ca să se spele, să se pieptene și să-și ia o cămașă curată, înainte de a pleca? Nimic din toate astea. Era o bunică cu adevărat pe placul lui.

Mână în mână, traversară strada până la stația de autobuz. Și nu bunica era cea care îl conducea! Mai degrabă invers. Fiindcă, după cum își dădu el seama încă de la prima intersecție, ea nu-și făcea griji în privința traficului. Nu-i păsa dacă vine o mașină, dacă semaforul e verde sau roșu, pur și simplu ea mergea mai departe. Dacă Andi nu ar fi fost atent, precis ar fi nimerit în prima motocicletă întâlnită.

— E de-ajuns dacă unul dintre noi este atent! spuse ea. Mă bazez pe tine!

Când apăru autobuzul cu două etaje, bunica urcă imediat pe scara abruptă și spiralată, ca și cum ar fi fost o nimica toată. În timpul ăsta ea își strânsese fustele, iar pantalonii hαιοși din dantelă ieșeau la iveală chiar în fața ochilor lui Andi, care urca

în spatele ei. Bunica lui Gerhard nu urca niciodată la etajul autobuzului.

Se așezară pe primele scaune, chiar în dreptul parbrizului, unde se presupunea că este locul șoferului. Bunica scoase două volane din geantă, unul pentru ea, unul pentru Andi.

— Atenție, curbă! strigă ea, răsucind volanul la dreapta, și se lăsă pe-o parte, mai să cadă peste Andi.

— Atenție, curbă! strigă Andi, și amândoi răsuciră volanele la stânga și se lăsară pe partea cealaltă.

După o vreme, în timp ce se deplasau în linie dreaptă și nu mai erau nevoiți să fie atât de atenți, schimbă replici ca între șoferi:

— Cred că mergi prea repede, bunico! Nu apăsa așa de mult pedala de accelerație.

